

BODYGUARD

HOOFDSTUK 1

Connor Reeves pakte de stok stevig vast. Hij sloeg de worstelaar met het zilveren masker zo hard mogelijk in zijn buik. Die draaide in het rond en wankelde van de klap.

'Dale! Dale! Dale!' schreeuwde de menigte in het Spaans. Ze moedigden hem aan nog een keer te slaan.

Toen de worstelaar tollend weer tegen hem aan zwaaide, maakte Connor zich op voor een tweede aanval. Met een vernietigende klap reet hij de maag van de worstelaar open. Zijn ingewanden gleden op de betegelde vloer. Het publiek begon te juichen en Connor werd zowat omvergelopen toen iedereen naar voren stormde. Toen hij zijn blinddoek afdeed, stond hij versteld van de opwinding die een piñata teweeg kon brengen, zelfs op een verjaardagsfeest van een veertienjarige. Tja, hij had ook alleen maar fruit en snoep in de pop van papier-maché verwacht, geen rolletjes dollarbiljetten, gouden armbanden, glinsterende halskettingen en schitterende ringen! Maar dit was Mexico, en het feest werd georganiseerd door een superrijke zakenmagnaat.

'Je hebt een krachtige slag, Connor,' zei Carlos Silva, de vader van het jarige meisje. Hij sprak Engels met een Latijns-Amerikaans accent.

Connor haalde zijn schouders op. Als excuus voor zijn verrassende kracht antwoordde hij: 'Ik heb veel aan cricket gedaan, señor Silva.'

'Nou, je hebt El Santo te grazen genomen alsof hij is belaagd door zes man.' Carlos bulderde van het lachen en knikte naar

de beeltenis van de beroemde Mexicaanse worstelaar met het zilveren masker, die nu troosteloos en gehavend aan het plafond hing. ‘Volgens de traditie stelt de piñata de duivel voor. Je moet hem hard raken om hem zover te krijgen dat hij alle goede dingen loslaat die hij heeft gestolen. De duivel heeft je duidelijk veel afgenomen!’

Connor reageerde met een wrange glimlach. Er lag meer waarheid in die woorden dan de magnaat ooit zou weten. Hij zou willen dat hij zijn vader kon terugkrijgen door de piñata te slaan. Die was gestorven toen hij nog maar acht jaar was. Gedood tijdens een hinderlaag, terwijl hij de Amerikaanse ambassadeur beschermde in het door oorlog verscheurde Irak. En nu leek de duivel erop uit ook zijn moeder weg te nemen, die multiple sclerose had in een vergevorderd stadium. Alleen zijn oma leek de duivel te trotseren. Zij wist zich nog steeds te red- den, ondanks haar hoge leeftijd en een versleten heup.

Connor gaf de piñata-stok terug aan zijn gastheer.

‘Nee,’ zei Carlos stellig. ‘Hou maar, om je eraan te herinneren dat je een van de grootste legenden in de Mexicaanse sport hebt verslagen.’

‘Bedankt,’ zei Connor. Hij stak de regenboogkleurige stok in de achterzak van zijn jeans.

De magnaat sloeg hem stevig op de schouder. ‘Geniet van het feest, mijn vriend.’

Terwijl Carlos bij zijn vrouw op de veranda ging staan, om de schemering te zien vallen over Mexico-Stad, liep een jongen met glad zwart haar op Connor af. Hij had een bronskleurige huid en een loopje zoals je die in hiphop-videoclips zag. Hij sloeg een arm om Connors schouders. Eduardo was de zoon van een vooraanstaande Mexicaanse politicus en de vip die Connor moest beschermen. De jongen had al twee gespierde beveiligers die hem overal naartoe vergezelden, maar Connor was zijn ‘onzichtbare schild’ – de tienerbodyguard die niemand verwachtte. Hoewel Connor Eduardo officieel beschermde, hadden de twee vanaf de eerste dag een duidelijke klik. De afgelopen weken waren ze goede vrienden geworden.

‘Hé, heb je niets uit de piñata gekregen?’ vroeg Eduardo. In

zijn eigen hand had hij geld en snoep.

Connor schudde zijn hoofd. 'Te druk met de duivel slaan.'

Eduardo trok het plastic van een feloranje lolly en stak hem in zijn mond. 'Nou, dan heb je echt iets gemist.'

'Nee, hoor!' zei Maria. Met haar glinsterende witte jurk en lange honingbruine haar, ingevlochten met kleine rode roosjes, was ze duidelijk de jarige. 'Connor, ik heb dit voor je bewaard...'
Met een verlegen glimlach bond ze een gouden armband om zijn pols.

'Eh... bedankt!' zei Connor. Hij wist niet zo goed hoe hij moest reageren. 'Heel bijzonder.'

'Dat is het zeker,' zei Eduardo. Hij rolde de lolly van zijn ene wang naar de andere. 'Het is 24 karaat, dus zuiver goud!'

Geen standaard 'leuk-dat-je-er-was-cadeautje', dacht Connor. Maar hij wist dat zulke buitensporigheid hem niet zou moeten verbazen. Dit was zijn vijfde opdracht, en hij had al heel wat extreme overdaad aan rijkdom gezien. Wanneer je de zoons en dochters van de elite en superrijken beschermdde, hoorde dat er gewoon bij. Maar het gaf hem een ongemakkelijk gevoel om een cadeau te accepteren dat zo veel geld waard was. Hij maakte de armband los. 'Sorry, maar dit kan ik niet aannemen. Het is te veel.'

'Natuurlijk kun je dat wel,' protesteerde Maria. 'Dit is mijn feest, en ik mag cadeautjes geven aan iedereen die ik wil.' Ze keek hem met haar betoverende bruine ogen aan. 'Je wilt de jarige toch niet beledigen?'

Connor schoof ongemakkelijk met zijn voeten en deed de armband weer om. 'Natuurlijk niet...'

Ineens knalde er een dreunende Latijns-Amerikaanse beat uit de geluidsinstallatie op het terras. De discolampen flikkerden en draaiden boven hun hoofd.

'Kom, we gaan dansen,' zei Maria. Ze pakte Connors hand vast en sleepte hem mee naar het terras met de andere gasten.

Connor keek hulpeloos achterom naar Eduardo. Hij wist heel goed dat hij bij zijn vip moest blijven. Maar Eduardo lachte alleen maar, terwijl Maria's vriendinnen zich om Connor heen verzamelden, zodat hij niet kon weggomen. Om de beurt dans-

ten de meisjes met hem. Connor voelde zich geveleid door zo veel aandacht. Hij keek weer naar Eduardo en stelde zichzelf gerust met de wetenschap dat het huis en landgoed waren omheind door hoge muren en prikkeldraad. Bovendien hingen er bewakingscamera's en liepen er talloze beveiligers rond. Zolang zijn vip binnen Connors gezichtsveld bleef, was hij hartstikke veilig.

Met één oog op Eduardo danste Connor tot laat in de avond met Maria en haar vriendinnen. Met elk liedje kwam de jarige iets dichterbij hem staan. Connor merkte dat hij in een ongemakkelijke situatie terecht kwam. Toen de dj een langzaam nummer opzette, leek Maria alle moed te hebben verzameld om toe te slaan. Ze sloeg een arm om zijn middel en...

Gelukkig werd hij gered door een oproep op zijn mobiel. Hij keek op het scherm. Het was Charley.

Connor excuseerde zich en liep naar de veranda. Het jarige meisje bleef met een gepijnigde blik achter. Hij beantwoordde het videogesprek, en Charleys warme, brede glimlach verscheen op het scherm. Haar hoofd rustte op een kussen; onder een strak aangelegd verband staken plukken korenblond haar uit.

'Hoi, Connor,' zei Charley zacht. Haar stem klonk vermoeid. Ze merkte het stampende geluid van de disco en de flikkerende lichten op de achtergrond op. 'Stoor ik?'

'Natuurlijk niet,' antwoordde Connor. Hij was blij om zijn vriendin te zien. Tussen zijn opdracht en haar medische behandelingen door hadden ze elkaar bijna een week niet gesproken. Charley was in China. Daar onderging ze een baanbrekende operatie en intensieve fysiotherapie voor de verwondingen aan haar ruggengraat. Die had ze opgelopen tijdens een missie die gruwelijk fout was afgelopen. De afgelopen twee jaar was ze afhankelijk geweest van een rolstoel. Ze was vanaf haar middel verlamd. Niet dat ze zich daardoor liet belemmeren: ze was leider van het Alfateam en een van de meest ervaren leerlingen van de hele Buddyguard-organisatie. 'Hoe is de operatie gegaan?' vroeg hij.

'Ik ben nog een beetje versuft en ik heb rare dromen, maar volgens de arts is de implantatie succesvol verlopen. Nu ga ik

met fysiotherapie beginnen. Ik heb nog een lange weg te gaan, maar de arts is erg hoopvol.'

'Dat is geweldig nieuws...'

'Connor, kom nou weer dansen!' smeekte Maria, die naast hem verscheen.

Charley fronste haar voorhoofd. 'Volgens mij heb je het heel gezellig daar.'

Connor antwoordde met een onbeholpen glimlach. 'Verjaardagsfeestje,' legde hij uit. 'Mijn vip werd uitgenodigd door Maria, een van zijn vriendinnen van school.'

'Nou, volgens mij wil die vriendin van school met je dansen,' zei Charley. Haar stem was gespannen.

'Charley... jij bent voor mij de enige,' verzekerde Connor haar. En dat was de waarheid – hij had nog nooit iemand ontmoet zoals Charley. Ze was alles voor hem. 'Ik zou je nóóit bedriegen. Bovendien zou je me verrot slaan als ik dat deed!'

Charley schoot in de lach. Ze wisten allebei dat dat waar was. Charley was een kracht om rekening mee te houden tijdens hun lessen ongewapende strijd – veel leerlingen hadden op pijnlijke wijze ondervonden dat ze haar niet moesten onderschatten alleen omdat ze in een rolstoel zat.

'En na je therapie,' ging Connor verder, 'duurt het vast niet lang meer of ik dans met jóú...'

Hij huiverde toen er een oorverdovende explosie door de lucht knalde.

BODYGUARD

HOOFDSTUK 2

Connor keek om zich heen of hij Eduardo zag, terwijl de lucht boven hen oplichtte. Maria en haar vriendinnen renden gillend naar de veranda.

‘Problemen?’ vroeg Charley. Haar gezicht stond nu gespannen en alert.

‘Nee, gewoon vuurwerk!’ Connor lachte opgelucht en zag dat zijn vip bij de balustrade stond. ‘Het feest is afgelopen. Ik moet mijn vip naar huis brengen.’

Charley liet zich ontspannen terug in haar kussen vallen. ‘Nou, pas goed op jezelf. Ik mis je.’

‘Ik jou ook,’ zei Connor. Hij raakte haar gezicht aan op het scherm en logde uit.

Het vuurwerk kleurde de donkere hemel in flikkerende pluimen rood, blauw en goud. Het was een ge-oh en ge-ah van jewelste, terwijl vuurpijlen hoog de lucht in suisden en zevenklappers uitbarstten in spectaculaire regenbogen van flikkerend licht. Met een laatste oorverdovende knal markeerde een groep vallende sterren het einde van het feest. De gasten verzamelden hun spullen en liepen naar hun chauffeurs.

Connor trok zijn jas aan. Hij schoot weer volledig in de bodyguardmodus en bleef dicht bij Eduardo in de buurt. Het landhuis en het omliggende terrein vormden een veilige zone, maar de straten van Mexico-Stad waren een potentieel slagveld. De stad stond bekend als de ‘ontvoeringshoofdstad’ van de wereld. Drugskartels en criminele bendes hadden het regelmatig voorzien op de rijke en machtige families. Het losgeld dat werd ge-

vraagde voor mensen die waren gegijzeld, was enorm. Zulke grote risico's maakten deze opdracht bijzonder gevaarlijk. Maar in de drie weken dat Connor nu bezig was, was het ergste wat hem was overkomen een roodverbrande huid en een paar muggenbeten.

'Volgens mij heb je van het feest genoten,' zei Eduardo. Hij grijnsde, terwijl ze de met schijnwerpers verlichte oprijlaan af liepen, vergezeld door zijn twee bodyguards. De mannen hadden een brede nek en droegen beiden een wapen.

'Absoluut,' antwoordde Connor. Zijn nieuwe armband rammelde om zijn pols. 'Je hebt heel gulle vrienden.'

Toen ze de jarige gedag zwaaiden, gaf Eduardo Connor een por. 'Het is wel duidelijk dat Maria je leuk vindt.'

Connor keek achterom. Maria zwaaide naar hem. Haar donkere ogen fonkelden. Hij stak aarzelend een hand op, waarop zij hem een kushandje toe blies.

'Straks wil ze je telefoonnummer nog,' zei Eduardo met een knipoog.

Connor dacht aan Charley. 'Ik ben al bezet.'

Eduardo keek hem verbaasd aan. 'Je vriendin kan toch niet knapper zijn dan Maria?'

Connor glimlachte alleen maar.

Eduardo lachte. 'Nou, als dat het geval is, moet ik ook maar buddyguard worden. Jouw soort trekt de leukste meisjes aan!'

Ze liepen door het hoofdhek naar de gereedstaande SUV. Vanwege de vele gasten had hun voertuig aan de andere kant van de straat moeten parkeren. Dat was beslist niet ideaal. Vanuit beveiligingsoogpunt stonden ze zo langer aan potentieel gevaar bloot dan nodig was. Instinctief werd Connor alerter en scande hun omgeving. Aan beide kanten van de weg stonden geblinddeerde SUV's te wachten. Er was verder weinig verkeer, dat geen duidelijke dreiging vormde. Behalve de vertrekkende gasten en hun bodyguards waren er maar weinig andere mensen op straat. Geen van hen riep onmiddellijk achterdocht op. Maar Connor zou pas rustig zijn wanneer ze veilig en wel terug waren in de villa van zijn vip.

Met de twee imposante bodyguards naast hen wachtten Eduardo en Connor op het trottoir, terwijl een blauw-wit telecom-

busje langsreed. De chauffeur ving Connors blik, die zag dat de man een wit mondkapje droeg. Begrijpelijk in een stad met zo veel smog, dacht hij, hoewel... De chauffeur zou toch wel air-conditioning hebben?

‘Ik heb enorme trek gekregen van al dat dansen,’ zei Eduardo. ‘Laten we onderweg naar huis even stoppen voor wat taco’s...’

Ineens kwam het busje midden op straat gierend tot stilstand. De achterportieren vlogen open en vijf gemaskerde mannen sprongen eruit, zwaaiend met aanvalsgeweren.

Eduardo’s twee bodyguards trokken hun wapen, maar werden in de eerste kogelregen uitgeschakeld. Connor – instinctief had hij het mondkapje toch niet vertrouwd – had Eduardo al naar de grond geduwd. Hij zat gehurkt voor hem, terwijl meer kogels over hen heen vlogen. De beveiligers van de andere gasten vuurden terug. Ze doodden een van de schutters en verwondden een andere. Maar hun enige prioriteit was hun eigen vips redden. Eduardo was hun zorg niet.

De bodyguards haastten zich terug naar hun voertuigen om de gevarezone zo snel mogelijk te verlaten. En nu Eduardo’s beveiligers dood waren, moesten Connor en Eduardo zichzelf zien te redden. Connor was nu de enige die zijn vip kon beschermen.

Connor keek achterom en vloekte. In reactie op de aanval waren de hekken van het complex automatisch gesloten. Dat betekende dat ze waren afgesneden van hun dichtstbijzijnde ontsnappingsroute. Er was nog maar één optie over: hun kogelwerende SUV.

‘Hou je hoofd laag,’ instrueerde Connor, terwijl hij Eduardo achter een geparkeerde auto duwde. Connor tuurde door het zijraam en zag dat de gemaskerde schutters dichterbij kwamen. Hij stond er versteld van hoe brutaal en wreed hun hinderlaag was. Door een beveiligd complex met bewapende bodyguards aan te vallen namen de aanvallers een serieuze gok. Het was voor hen duidelijk een alles-of-niets-missie. En uit het feit dat Eduardo’s beide bodyguards ogenblikkelijk waren doodgeschoten, kon Connor alleen maar concluderen dat Eduardo hun doelwit was.

In de straat, die nu bezaaid lag met lichamen, woedde een vuurgevecht. Connor hoorde het gegier van banden, terwijl het voertuig van een andere gast wegreed, van de weg zwenkte en tegen een lantaarn botste. Langzaam veranderde de straat in een oorlogsgebied. Connor moest zijn vip koste wat het kost evacueren. Hij tuurde over de motorkap van de auto waarachter ze schuilden en zag dat Eduardo's chauffeur ineengedoken onder het dashboard van de SUV zat. De man kon hen niet zien, maar hij was er in elk geval niet vandoor gegaan... nóg niet, in elk geval.

Terwijl Connor hun kansen om de SUV levend te bereiken berekende, riep Eduardo: 'Cuidado, Connor!'

Met een ruk draaide Connor zich om. Hij zag een gemaskeerde man op hen af komen, die een Glock 17 op hen gericht hield. Connor griste de piñata-stok uit zijn achterzak en haalde bliksemsnel uit naar de uitgestrekte hand van de man. Er klonk een scherp krakend geluid toen zijn pols brak. De man gromde van de pijn en liet zijn wapen vallen. Connor raakte de man vervolgens hard onder zijn kin, waardoor zijn hoofd naar achteren zwiepte. Een laatste klap tegen zijn knie vloerde de aanval-ler. De man viel half buiten westen op de grond.

Vol ontzag staarde Eduardo naar Connors dodelijke gevechtskunsten.

'Rennen!' commandeerde Connor, en hij trok Eduardo overeind. 'Naar de auto.'

Geweervuur barstte om hen heen los terwijl ze naar hun voertuig sprintten. Connor deed zijn best om Eduardo met zijn eigen lichaam af te schermen. Hij voelde een kogel rakelings langs zijn schouder gaan, maar de kogelwerende stof van zijn jas ving de grootste klap op. De chauffeur, die hen in zijn achteruitkijkspiegel aan zag stormen, deed de portieren van het slot. Kogels ketsten af op de gepantserde panelen. Eduardo schreeuwde en strompelde, maar Connor hield hem overeind. Hij rukte de achterklep open en duwde Eduardo erin. Toen sprong hij boven op hem en trok de achterklep dicht. Diverse kogels sloegen als hagel in op het plaatwerk.

'¡VAMOS!' brulde Connor in het Spaans.

De chauffeur gaf vol gas, en de SUV scheurde weg. Maar er verscheen nog een busje dat hun ontsnapping blokkeerde. De chauffeur trok de handrem in één ruk aan, waardoor de achterremmen blokkeerden en de auto 180 graden draaide, en reed nu recht op de twee overgebleven schutters af. De aanvallers doken weg en zochten dekking, terwijl de SUV met hoge snelheid het achterste deel van het eerste busje ramde, waardoor dat met veel lawaai van verwrongen metaal kantelde. Nu de SUV zich een weg uit de gevarezone had gebaand, zigzagde hij tussen het verkeer door. De gepantserde achterraamen gonsden van de inslag van nog meer snelle kogels. Toen nam hun voertuig een bocht en lieten ze de hinderlaag achter zich.

Eenmaal uit de gevarezone rolde Connor van Eduardo af. ‘Alles goed?’ vroeg hij.

Maar Eduardo reageerde niet. Zijn gezicht was bleek en zijn ademhaling snel en rappend. In eerste instantie dacht Connor dat hij gewoon in shock was, maar toen zag hij de plas bloed die zich over het shirt van de jongen verspreidde.

‘Alsjeblieft, nee!’ stamelde Connor. Hij sprong over de achterbank en griste de EHBO-doos uit de voetenruimte. Terwijl hij met steriele gaasjes druk uitoefende op de wond in Eduardo’s borst beval hij de chauffeur: ‘*Al hospital. Ahora!*’